

Zpátky do mundůru (úvod)

Vrací se k nám znovu Nomaně, Kokožka, Starej i ostatní ostří hoši. Kdo je nezná tak věz, že se jedná o vojáky z povolání. Budeme zažívat život v pohraničí, už ne potluchy, ale popluchy. Tak to na vojně bývá. Zelená barva je barva naše. Heslo pánů oficírů? Co je zelené, to je dobré.

Kdo by nechtěl rač modrou... třeba knížku. K námořníkům bych ale nechtěl. Nebo hnědá je dobrá... ta je prý posraná. Nakonec vyhrála zelená.

*Dva roky prázdnin máme zas,
musíme lampasáků poslouchati hlas.*

Komu se nelení, tomu se zelení.

V hlavách vojáků z povolání se to dlouho omílalo, až měli úplně vymetenou hlavu. Jen ta zelená zůstala. Zaryla se jim tam hluboko, že už nešla vydolovat. Zezelenal jim prý i mozek.

Dva roky, kolik lásek nevydrží čekat na své kluky? Kolik pracovních příležitostí hochům uteče? Kolik dní mohli být se svými blízkými? Mnoho!

Odpovědět dokážeme jen na tu poslední otázku. Sedm set třicet dní. Není to věčnost, přesto – škoda jich.

*Ale co bychom neobětovali, aby z nás udělali chlapy, opravdové muže,
jak se o to snažili se psát již může.*

Vojenské vystupování nováčkům hrůzu nahání.

Ostříhali jim vlasy a zbavili je krásy, podlomili sebevědomí.

Tvrdili jim, že jsou všichni pitomí, vojna je prý zachrání.

Výcvik jim tvrdý dali, aby na vojnu vzpomínali.

My je však přechuráme, protože spoustu krásných zážitků z vojny máme.

Hlavně s lampasáky, co žrali vojnu více než se patří.

Říkali si soudruzi, ne bratři.

Nebyl to pionýrský tábor, to každý z nás dobře věděl, když svojí kůži zachránit si hleděl.

Zanechme cavyků, pojd'me se podívat do výcviku.